

27 Αυγούστου 2014

Ο απαρηγόρητος πόνος της μητέρας του Οσίου Παΐσιου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Διήγηση περί της μητέρας μου, τι της συνέβη μετά τον χωρισμό μου από αυτήν.

Ενώ βρισκόμουν σ' αυτήν την ιερά Σηλαιωτική Λαύρα τού Κιέβου, όταν έφθασε το καλοκαίρι ήρθε για προσκύνηση στο Κιέβο ή νύφη μου, ή σύζυγος τού μακαρίτη αδελφού μου ιερέα Ιωάννου, μαζί με τον αδελφό της Θεόδωρο και τον θείο μου Συμεών Μαξιμένκο. Αφού ήρθαν λοιπόν για προσκύνηση στην ιερά Σηλαιωτική Λαύρα τού Κιέβου, ήρθαν και σέ έμενα, στο κελί μου, και κάθισαν κατά τη συνήθεια και συζητούσαν μαζί μου. Άρχισε λοιπόν ή νύφη μου να με πληροφορεί για τη μητέρα μου, είπε δηλαδή ότι: «Μετά την αναχώρηση σου στο Κιέβο για σπουδές, έμενε στο σπίτι της μαζί μου, άλλοτε κλαίοντας, γιατί δεν σέ έβλεπε, άλλοτε δέ παρηγορώντας τον εαυτό της με την ελπίδα ότι δεν θα την εγκαταλείψεις. Κάποτε ήρθε είδηση από το Κιέβο ότι έφυγες από εκεί, άγνωστο για πού, και τότε κατέλαβε την ψυχή της τέτοια ανέκφραστη θλίψη, πού έκλαιγε και θρηνούσε απαρηγόρητα. Έτσι, μή μπορώντας να παρηγορηθεί, ήρθε στο Κιέβο για να σέ αναζητήσει, και ενώ ήταν βαρύς χειμώνας όπου κι αν ταξίδευε, σέ έψαχνε επιμελώς στα ιερά μοναστήρια και τις σκήτες τού Κιέβου.

Όταν δε δεν σε βρήκε πουθενά, επέστρεψε στο σπίτι της με ανεκδιήγητη θλίψη παρά λίγο δέ να πεθάνει στον δρόμο από τη φοβερή παγωνιά. Αφού δέ επέστρεψε

στο σπίτι, έκλαιε ασταμάτητα και θρηνούσε, μέρα και νύχτα, χωρίς κάνεις να μπορεί να την παρηγορήσει. Όταν πια, ύστερα από πολύ καιρό, ή ανυπόφερτη θλίψη και ό πόνος τελικώς σκέπασαν την ψυχή της, μή μπορώντας πια να υπομένει, αποφάσισε να μην τρώει και να μην πίνει ώσπου να πεθάνει. Και από εκείνη τη στιγμή κανείς δεν μπορούσε να τη συμβουλευσει ή να την πείσει να γευθεί ή να πιει έστω και λίγο.

Ύστερα από λίγες ημέρες τόσο εξαντλήθηκε από την αιτία, πού ό νους της δεν μπορούσε να λειτουργήσει υγιώς, αλλά άρχισε να μπερδεύεται, μιλώντας άλλοτε σωστά και άλλοτε ακατανόητα, ώσπου στο τέλος εξαντλήθηκε και έπεσε στο κρεβάτι της περιμένοντας τον θάνατο. Μαζεύτηκαν λοιπόν πολλοί από τούς συγγενείς της και κάθισαν κοντά της, με πολλή λύπη γι' αυτήν. Ξαφνικά, βλέποντας κάποιο όραμα, τρόμαξε και άρχισε πολύ επίμονα να παρακαλεί τούς συγγενείς να της δώσουν αμέσως το βιβλίο πού λέγεται Άκαθιστάριο .

Μόλις της το έδωσαν άρχισε να διαβάζει φωναχτά τον Ακάθιστο στην Παναγία Θεοτόκο χωρίς κανένα λάθος, έτσι πού όλοι απόρησαν. Και όταν τελείωσε, άρχισε και πάλι να διαβάζει τον ίδιο Ακάθιστο. Όταν πια τον είχε διαβάσει αρκετές φορές, θέλησαν να πάρουν το βιβλίο από τά χέρια της, αλλά δεν μπόρεσαν, γιατί το κρατούσε πολύ σφιχτά, διαβάζοντας αδιάκοπα τον ίδιο Ακάθιστο. Τότε κατάλαβαν οι συγγενείς ότι αυτή έβλεπε κάτι και με την αδιάκοπη ανάγνωση τού Ακάθιστου προστάτευε τον εαυτό της.

Όταν πέρασε ένα μερόνυχτο διαβάζοντας τον Ακάθιστο, οι συγγενείς πού κάθονταν στο πλάι της και την κοίταζαν έτσι πού ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, απότομα και ξαφνικά κοίταξε με τα μάτια της προς τα επάνω και έμειναν ακίνητα τα μάτια της, με το βλέμμα σχεδόν μισή ώρα συγκεντρωμένο ψηλά. Και ενώ όλοι απορούσαν γι' αυτό και θαύμαζαν και δεν ήξεραν τί θα γίνει, αυτή φώναξε δυνατά: "Αν αυτό είναι το θέλημα τού Θεού, από αυτή τη στιγμή θα πάψω να λυπάμαι για τον γιό μου". Ακούοντας οι συγγενείς με τρόπο και χαρά αυτά πού είπε, άρχισαν με επιμονή να τη ρωτούν τί είδε. Αυτή δε, χωρίς να άπαντά τίποτε στο ερώτημα τους, τούς παρακαλούσε να καλέσουν τον πνευματικό της, πού όταν τον κάλεσαν τού εξομολογήθηκε όλα όσα είχε δει. Με την εξομολόγηση επανήλθε ό νους της εντελώς. Μόλις έφυγε ό πνευματικός, μπήκαν μέσα οι συγγενείς και άρχισαν και πάλι να τη ρωτούν τί είδε, κατάλαβαν όμως ότι από την πολύ μεγάλη σωματική εξάντληση μόλις και έμεινε ζωντανή, και έτσι δεν μπορούσε να συζητήσει μαζί τους.

Άρχισαν λοιπόν πρώτα να φροντίζουν για την ενδυνάμωσή της, ρίχνοντας με το κουταλάκι νερό στο στόμα της, όπως επίσης δίδοντάς της και πολύ ελαφριά τροφή. Έβραζαν αραιό χυλό και την τάιζαν με το κουταλάκι σαν μικρό παιδί,

ώσπου σιγά σιγά άρχισε και μόνη της να λαμβάνει τροφή. Όταν δυνάμωσε λίγο, την ανασήκωσαν και την έβαλαν να καθίσει στο κρεβάτι.

Αφού ανακάθισε, άρχισε να τούς διηγείται το όραμα πού είδε: “Καθώς από την τόσο μεγάλη ασιτία”, είπε, “τελικώς εξαντλήθηκα και περίμενα γρήγορα να πεθάνω, έφθασα σέ σημείο τρόμου μεγάλου και έβλεπα πλήθος δαιμόνων πολύ φοβερών και σκοτεινών, πού προσπαθούσαν να μού επιτεθούν. Από αυτό το όραμα τρόμαξα πολύ μέσα στην ψυχή μου, και άρχισα να σάς ζητώ το βιβλίο Άκαθιστάριο, μόλις δέ το έλαβα άρχισα να διαβάζω επιμελώς τον Ακάθιστο της Παναγίας Θεοτόκου, εναποθέτοντας άδιακόπως όλες μου τις κατά Θεόν ελπίδες επάνω σ’ αυτήν.

Διαβάζοντας τον Ακάθιστο προστάτευα τον εαυτό μου από τις επιθέσεις τών δαιμόνων, γιατί όταν με άκουαν να τον διαβάζω έτρεμαν από φόβο και, μένοντας μακριά μου, δεν τολμούσαν καθόλου να με πλησιάσουν. Γι’ αυτόν τον λόγο όταν θέλατε να μου πάρετε αυτό το βιβλίο από τά χέρια, κρατώντας το πολύ σφιχτά με τά χέρια μου, δεν σάς το έδυνα, διότι βρισκόμενη σέ τέτοια κατάσταση, μόνο με την ανάγνωση τού Ακάθιστου προστάτευα τον εαυτό μου από τούς δαίμονες.

Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΛΥΤΡΩΝΕΙ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΘΛΙΨΗ

“Όταν πέρασε ένα εικοσιτετράωρο, ενώ διάβαζα άδιακόπως τον Ακάθιστο, ξαφνικά έπεσα σέ έκσταση και, κοιτώντας επάνω, είδα τούς ουρανούς ανοιγμένους, και άγγελο Θεού σαν αστραπή, πολύ λαμπερό, να κάθεται στους ουρανούς, ό όποιος στάθηκε κοντά μου και άρχισε να μου λέει: “Ω ταλαίπωρη, τί έκανες; Αντί από όλη σου την ψυχή και όλη σου την καρδιά περισσότερο από κάθε δημιουργημα να αγαπήσεις τον Κύριο Χριστό, Θεό και δημιουργό σου, εσύ αγάπησες το δημιουργημα, τον γιό σου περισσότερο από Αυτόν πού τον δημιούργησε. Και για χάρη της αντίθετης και παράλογης αγάπης σου, αυτής πού έχεις για τον γιό σου, σκέφθηκες μόνη σου να πεθάνεις από την πείνα, και έτσι να πέσεις στην αιώνια κρίση τού Θεού.

Έστω και αν ό γιός σου σέ εγκατέλειπε, επιλέγοντας τη ληστρική ζωή ή κάποια άλλη παρανομία, ούτε και τότε δεν θα έπρεπε να θλίβεσαι χωρίς μέτρο, γιατί ό καθένας την ημέρα της Κρίσεως θα δώσει λόγο για τον εαυτό του. Και επειδή ό γιός σου ήταν θέλημα Θεού να φύγει από εσένα και να άκολουθήσει τη μοναχική ζωή, έπρεπε εσύ έτσι άπελπισμένα να θλίβεσαι και να χάσεις την ψυχή σου; Να γνωρίζεις λοιπόν ότι ό γιός σου, με τη συνέργεια της θείας Χάριτος, θα γίνει οπωσδήποτε μοναχός.

Θα πρέπει λοιπόν και εσύ, μιμούμενη τον γιό σου, να άποβάλεις όλη τη θλίψη γι’

αυτόν και, απαρνούμενη τον κόσμο και όλα όσα είναι μέσα σ' αυτόν, να γίνεις μοναχή, διότι αυτό είναι το θέλημα τού Θεού. 'Αν πάλι εναντιωθείς σ' αυτό το θείο θέλημα και τη θλίψη, και τη λύπη μιας τέτοιας απελπισίας, σαν αυτή που έχεις για τον γιό σου, δεν την ξεριζώσεις από μέσα από την καρδιά και την ψυχή σου, τότε, όσο Χριστός ό Κύριος είναι ό Θεός και δημιουργός μου, άλλο τόσο θα σέ παραδώσω αμέσως στους δαίμονες που περιμένουν να σέ καταφάγουν, για να παίζουν με την ψυχή και το σώμα σου, ώστε να μάθουν και οι άλλοι γονείς να μην αγαπούν τά παιδιά τους περισσότερο από τον Θεό». "Όταν μού είπε τέτοια και άλλα παρόμοια ό άγγελος τού Θεού, ανέκραξα ότι αυτό είναι το θέλημα τού Θεού, και γι' αυτόν τον λόγο δεν θα θλίβομαι στο έξης για τον γιό μου, και τότε αμέσως εξαφανίστηκαν οι δαίμονες, ό δέ άγγελος τού Κυρίου χαρούμενος ανέβηκε στους ουρανούς".

Όταν οι συγγενείς άκουσαν να λέει αυτά ή μητέρα σου, φοβισμένοι δόξασαν τον Θεό, διότι, για κρίματα που αυτός γνωρίζει, τη λύτρωσε από αυτή την απελπισία της θλίψης και της αυτοκτονίας, και της έδωσε ζωή και υγεία και προαίρεση για τη μοναχική ζωή. Έτσι χαρούμενοι έφυγαν στα σπίτια τους.

Ή μητέρα σου όμως» μου είπε ή νύφη μου, «με τη βοήθεια τού Θεού αποκαταστάθηκε εντελώς στην υγεία της, αν και συχνά κλαίει για σένα από φυσική Αγάπη που σου έχει, αλλά, ενθυμούμενη την υπόσχεση που έδωσε ενώπιον τού Θεού, να μην θλίβεται για σένα ατελείωτα, το κατά δύναμη, συγκρατείται από αυτή τη λύπη και ολόψυχα προετοιμάζεται να εγκαταλείψει τον κόσμο και όλα όσα είναι σ' αυτόν, και να πάει στη γυναικεία Μονή της Αγίας Σκέπης, που βρίσκεται σέ απόσταση πέντε βερστίων από την πόλη της Πολτάβας .

Εκεί, έχοντας ήδη αξιωθεί το μεγάλο και αγγελικό σχήμα, βρίσκεται ακόμη στη ζωή ως ηγουμένη ή μητέρα της και δική σου γιαγιά, αλλά και ή αδελφή της όμως και θεία σου, κυρία Άγαπία μοναχή, στο ίδιο μοναστήρι βρίσκεται». Αυτά μού είπε λοιπόν ή νύφη μου και, αφού προσκύνησε τά άγια λείψανα, επέστρεψε εν ειρήνη στο σπίτι μας στην Πολτάβα, κοντά στη μητέρα μου. Εγώ δε, έχοντας ακούσει όλα αυτά και άλλα παρόμοια, έφριξα στην ψυχή μου γι' αυτά, επειδή με τον χωρισμό μου από τη μητέρα μου, προκάλεσα στην ψυχή της τόσο μεγάλη, αβάσταχτη και απελπιστική θλίψη, ώστε, αν δεν τη λύτρωνε από τέτοιο θάνατο θαυματουργικός ή παντοδύναμη θεία Πρόνοια, να σκεφτεί να σκοτώσει τον εαυτό της με την πείνα.

Χάρηκα όμως με χαρά ανέκφραστη όταν, αποδεχόμενη το θείο θέλημα, έλαβε την απόφαση να γίνει μοναχή, πράγμα που έπραξε. Εισήλθε λοιπόν στο μοναστήρι εκείνο και έκάρη μοναχή και ζούσε στο ίδιο κελί με την αδελφή της Άγαπία. Παρέμεινε λοιπόν στο μοναστήρι για τη σωτηρία της ψυχής της και ασκήθηκε ως μοναχή δέκα και περισσότερα χρόνια, ώσπου κοιμήθηκε εν Κυρίω.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.

ΟΣΙΟΣ ΠΑΙΣΙΟΣ ΒΕΛΙΤΣΚΟΦΣΚΙ. UNIVERSITY PRESS.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ -ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΤΑΧΙΑΟΣ

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr